

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

14. ČERVNA 2015

Z obsahu:

Rodina: Zasnoubení

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 27. května 2015
- strana 2 -

Afrika - její velká láska

Životní příběh sestry
Heidi Baumgartnerové
- strana 4 -

Africká odpověď Západu

- strana 5 -

**Život podle Mariina vzoru
a mariánský život v Marii
kvůli Marii (6)**

Michael od sv. Augustina
- strana 7 -

Co je člověk?

Žena a muž společně
- strana 8 -

Víkend ve znamení

úcty k životu
- strana 9 -

Propagandou proti církvi (13)

Grzegorz Kucharczyk
- strana 10 -

**Kardinál Tauran
o křesťansko-islámském
dialogu**

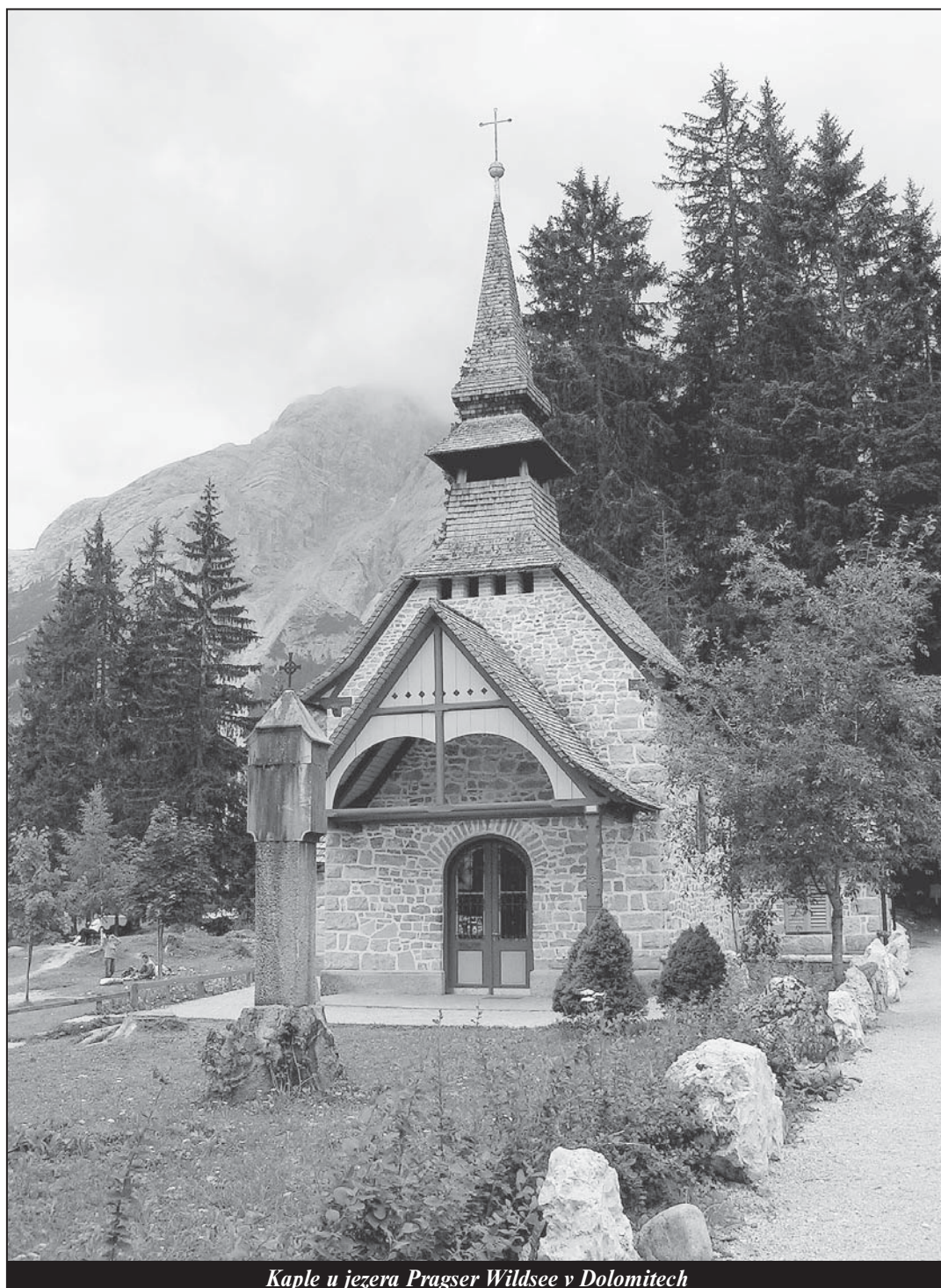
- strana 11 -

**„Toužím po sboru
Božích vyvolených!“**

- strana 12 -

**Petrův nástupce požehnal
ikony z Kašperských Hor**

- strana 13 -

Kaple u jezera Pragser Wildsee v Dolomitech

Rodina: Zasnoubení

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
27. května 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes bych chtěl pokračovat v cyklu katechezí o rodině a mluvit o *zasnoubení*. Zásnuby, jak lze slyšet v tomto slovu, mají co do činění s důvěrou, důvěrnou známostí, ujištěním. Je to důvěrné obeznámení se s povoláním, které dává Bůh, protože manželství je především objev Božího povolání. Je zajisté krásné, že mladí lidé se dnes mohou brát na základě vzájemné lásky. Avšak právě svoboda tohoto svazku vyžaduje svědomitou harmonii rozhodnutí, nikoli pouhou shodu přitažlivosti nebo citů trvajících chvíli či určitou dobu; ona si žádá cestu.

Jinými slovy, doba zasnub je čas, ve kterém je pár povolán ke krásnému dílu lásky, účastnému a sdílenému úsilí, které je hluboké. Postupně se navzájem objevují: muž se „učí“ ženě, osvojuje si tuto ženu, svoji snoubenku; a žena se „učí“ muži,

osvojuje si tohoto muže, svého snoubence. Nepodceňujme důležitost tohoto osvojování: je to krásné úsilí a sama láska je vyžaduje, protože nejde jenom o lehkomyšlné štěstí, citové unešení... Bible podává celé stvoření jako krásné dílo Boží lásky: „Bůh viděl všechno, co udělal,“ říká kniha Geneze, „a hle, bylo to velmi dobré.“ (Gn 1,31) Teprve na konci Bůh „přestal s veškerou prací“. Z tohoto obrazu chápeme, že Boží láska, která dává vzniknout světu, nebyla improvizovaným rozhodnutím. Nikoli! Byla to podivuhodná práce. Boží láska stvořila konkrétní podmínky neodvolatelné, pevné a trvalé smlouvy.

Smlouva lásky mezi mužem a ženou, smlouva na život *se neuzavírá improvizovaně*, ze dne na den. Neexistuje manželství narychlo, na lásce je třeba pracovat, je třeba spolu chodit. Smlouva lásky mezi mužem a ženou se učí a tříbí. Dovolím

si říci, že tato smlouva je řemeslným dílem. Učinit ze dvou životů jediný je také skoro zázrak, zázrak svobody a srdce ve víře. Možná bychom v tomto bodě měli vyvinout větší úsilí, protože naše „citové souřadnice“ jsou poněkud popletené. Kdo chce mít všechno hned, při první těžkosti (nebo příležitosti) všechno hned vzdává. Důvěra a věrnost sebedarování nemá šanci, pokud převáží návyk konzumovat lásku jako nějaký potravinový doplněk psycho-fyzického blahobytu. To není láska! Zasnoubení je koncentrovaná vůle společně opatrovat něco, co nikdy nebude možné koupit či prodat, zradit či opustit, jakkoliv by nabídka mohla být atraktivní.

Také Bůh mluví o smlouvě se svým lidem v kategorii zasnub. V knize proroka Jeremiáše promlouvá k lidu, který se od Boha vzdálil, a připomíná mu, že byl snoubenkou Hospodina: „Vzpomínám na oddanost tvého mládí, na lásku tvého zasnoubení.“ (Jer 2,2) To Bůh se zasnoubil a učinil pak slib, který jsme slyšeli ve čtení z proroka Ozeáše na začátku audiencie: „Zasnoubím se s tebou navěky, zasnoubím

Dokončení na str. 13

Editorial

Boží zjevení ukazuje cestu plnosti štěstí. Pro každého, kdo uvěřil v Ježíše Krista, to znamená jednoznačné přijetí jeho nauky, a to v celé šíři a bez výhrad. Proto ani katolickou nauku v otázkách manželství a přijímání Eucharistie nelze modifikovat pragmaticky anebo zredukovat na jakýsi společný cit, jak varuje i kardinál Robert Sarah. (str. 5) Katolická církev nemůže hlásat milosrdenství, aniž by nemluvila o nutnosti činit pokání a napravě hříšného stavu.

K takovému postoji vede plně zvědomění si, komu jsme uvěřili. Je to Trojjediný Bůh, jenž je ve své podstatě nejvyšší dokonalý, svatý, všemohoucí, Stvořitel veškerenstva. Není to ani „někdo tam nahoře“, jak slyšíme z úst společensky významných osobností, natož „něco“ či „nějaká síla“... Ale je to Bůh, který se vtělil skrze Krista do lidské podoby, aby svou smrtí na kříži přinesl všem lidem spásu. Je podivuhodné, že nejkrásnější vyjádření víry – jednoduchá a prostá – často pocházejí od dětí. Jejich čisté duše, pokud jsou dobře vedeny, nastavují možná trochu ne-

milosrdné zrcadlo nám dospělým, kteří hledáme „ornamenty“ ve vztahu k Bohu, a přitom nám může unikat samotná podstata naší víry. Takovým dítětem byl i sv. Vít, jenž podstoupil pro víru v Krista mučednickou smrt. (str. 12) Jeho vyznání víry si zapamatujeme: „Neklaním se kamenům a dřevu, klaním se toliko pravému Bohu, Kristu.“

V otázce manželství nám může pomoci hlubší zamyšlení se nad texty prvních kapitol knihy Geneze. (str. 8-9) Katolické učení v Bibli skýtá tolik potřebnou oporu naší víře. A je opravdu varující, že už i v Irsku se v referendu odhlasovala redefinice manželství. (str. 8) Je to zřejmý důsledek ztráty přirozeného vidění Božího řádu a chybějící osobní perspektivy života. Na místo Boha nastupuje hříchem oslabené lidství, které se tak stává snadným nástrojem satanovým. Ovoce toho jsou mj. diktátorské režimy (str. 10-12) či džihádistský extrémismus (str. 11). Pak

liže o tom hovoří i biskupové, je zřejmé, že jde v Evropě o stav velmi závažný. Měli bychom vyvinout velké duchovní úsilí, aby taková existenciální nebezpečí byla odhalována včas a s pomocí Boží tak byl satanovi vzat vítr z plachet.

Základem veškeré duchovní a duševní síly pro konání Božího díla zde na zemi je modlitba. Dosvědčuje to i sestra Heidi Baumgartnerová, která se kromě jiného stará v Africe o uprchlíky. (str. 4-6) Problémy s uprchlíky nyní hýbou rovněž děním v Evropě, nabývají větších rozměrů a bylo by potřeba je rychle, a hlavně spravedlivě a milosrdně vyřešit. V sobotu 20. června je Den modliteb za uprchlíky. Pro křesťany je to výzva jak k modlitbě, tak i ke konkrétní pomoci podle vlastních možností. Někdy tou jedinou pomocí může být i příklad vlastního života s Bohem: jsme-li šťastní v Boží přítomnosti, pak i ostatní lidé mohou z tohoto štěstí čerpat pro svou spásu. Důležité je vědět, komu jsme uvěřili – a podle toho pravdivě žít.

Daniel Dehner

Jestliže se při pohledu na vlastní časté nezdary či na neutěšený stav Božího království kolem sebe jen stěží bráníš myšlenkám malomyslnosti, skleslosti a netrpělivosti, protože se věci nedaří tak dobře a tak rychle, jak by sis přál, je pro tebe nanejvýš užitečné, aby ses odebral opět do Ježíšovy školy. Připravil pro tebe názornou lekci o důvěře v Boží moudrost a laskavou prozívatelnost. Zaposloucháš-li se soustředěně do jeho slov, snad se ti podaří odhalit pravou příčinu svého nepokoje a netrpělivosti.

Nyní je právě doba, kdy lidé ve svých zahradách a polích zaseli rozličná semena a čekají, až vzejdou, vyrostou a přinesou očekávané plody. Ježíš miluje rostliny, protože i ony patří k tomu všemu, co *bylo skrze něho stvořeno*. Rád o nich hovoří, dokonale je zná, protože nejlépe ví, kolik moudrosti a důmyslu je uloženo ve stvoření obdařeném prvním stupněm života. Chce ti ukázat odlesk Boží moudrosti, který je v nich skryt. Poděkuj mu za všechna jeho obdivuhodná podobenství, která vložil do tohoto stvoření.

Obrací tvou pozornost ke skryté síle rostliny, která tak pozvolna, nenápadně, a přece vytrvale a houževnatě pracuje, aby vzrostla a přinesla užitek. Přichystal sis půdu, vložil do ní semeno, zajistil vláhu, ale to je vše, co jsi pro ně mohl udělat. Uvědom si, jak nepatrný je tvůj podíl ve srovnání s tím, co musí vykonat samotné zaseté zrno. Máme sklon příliš přeceňovat svůj vlastní vklad a zapomínáme přitom, že to nejpodstatnější vykonal a vykonává Bůh. Vložil do semene svůj tajemný řád a úžasnou přirozenou sílu, která mu umožňuje obdivuhodně a tajemně přetvářet, proměňovat a stravovat sebe i přijímané živiny, vstupovat do prostředí a řídit přesně a spolehlivě svůj vlastní růst až k zabezpečení budoucí generace.

K tomuto vznešenému procesu potřebuje rostlina svůj čas. Kdybys očekával, že již za týden či za dva se dočkáš úrody, sklídl bys jen zklamání. Není to právě podobné nedorozumění, které je často příčinou tvé rozmrzelosti, skleslosti a špatné nálady? Jestliže se Bůh s takovou pečlivostí postaral o nejprostší pozemské rostliny, takže rostou a *člověk ani neví jak*, proč by se s nemenší láskou a důsledností nepostaral i o dobrou duchovní a božskou setbu? I ona potřebuje svůj čas, aby dozrála

Ve škole důvěry

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Zrno vzejde a přerůstá všechny byliny.

spolehlivě podle božského řádu, který může daleko překračovat tvé lidské představy a očekávání. Setba zraje nenápadně, ale můžeš se spolehnout, že dozraje v pravý čas. K malomyslnosti není důvod. Jestliže se ovoce ještě neobjevilo tak rychle, jak bys čekal, neznamená to, že vůbec nezraje. Spíše než na rychlý vzrůst myslí vždy na dobrou přípravu půdy a na pečlivou ochranu Boží setby. Ona totiž nemusí být to jediné, co v tobě klíčí. Všechno, co lehkomyšlně vpustíš do svého srdce neukázněnými smysly, také zapouští své kořeny, nepozorovaně raší a roste a může se v tobě tak rozbujet, že dusí nejen dobrou Boží setbu, ale i tvou svobodu a důstojnost.

Stejně zákony však platí pro všechno, co ty záměrně i mimoděk rozséváš kolem sebe. Stejně tak skrytě, ale vytrvale rostou semena pohoršení, neuvážených slov a špatného příkladu. Připomínej si proto často, že máš odpovědnost nejen za vlastní zahradu, ale i za všechna srdce kolem sebe. I ta, která neznáš, můžeš buďto obohacovat, nebo jim působit škodu, *ať už bdíš nebo spíš*. Kde všude vzchází dobré semeno či škodlivý plevel, který kolem sebe šíříš, poznáš v plné pravdě až v době *konečných žní*. Dbej proto na to, abys neměl svůj podíl na zaplevelení cizí zahrady. Věnuj velkou pozornost tomu, abys šířil jen to, co je dobré a pochází od Boha, a pak v plné důvěře přenechej jemu starost o růst a zrání.

Položíš-li si do dlaně semínka a zrnka a pozorně si je prohlédneš, musíš uznat, že se vyznačují velikou skromností a prostotou. Nechtějí ničím vynikat, nijak na sebe neupozorňují, a přece si zaslouží tvou úctu a obdiv pro velký zázrak života, jaký v nich ukryl Stvořitel při jejich zdánlivé jednoduchosti. Stačí, aby se setkala s podmínkami pro své probuzení, a tento zázrak se uvede do pohybu.

I Boží símě je spíše prosté a nenápadné a neokázalé. Buď vděčný za každý skromný a nenápadný začátek a živ v srdci především svou důvěrou k Dárci života, kte-

Liturgická čtení

1. čtení - Ez 17,22-24

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vynikající hoře. Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

2. čtení - 2 Kor 5,6-10

Bratři! Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanec v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu (v Boha jen) věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu.

Dokončení na str. 7

rý jediný dává vzrůst i velkým a úžasným dílům, takže *ptáci mohou hnízdit v jejich stínu*. Dej mu k dispozici všechno, co jsi a co máš, a sám pak ustup v pokoře, aby jeho nevystihnutelná moudrost a dobrotivá láska mohly konat bez překážek své obdivuhodné tvůrčí divy milosti a milosrdenství, při kterých záměrně *ponižuje stromy vysoké a povyšuje nízké*.

Buď stále plný důvěry. Žiješ přece z víry. Příčiny svých zklamání a smutků nehledej nikdy u něho, ale ve své vlastní bláhovosti. Potvrdí ti to Žalmista, když říká: *Hospodinovy činy jsou tak velkolepé, jeho záměry tak přehluboké. Jen tupec o tom neví a hlupák tomu nerozumí.*⁽¹⁾ Svému dobrotivému Pánu se můžeš s důvěrou odevzdat, i když tvé ratolesti již uschly. *Dám vypučet stromu uschlému. Já Pán jsem to řekl a učiním. Zasadím ho na vynikající hoře.*

Kdo jsou zasazeni v Hospodinově domě, pokvetou na nádvořích našeho Boha, ještě ve stáří budou přinášet užitek.⁽²⁾ Děkuji ti, můj Pane. Pomoz mé nedůvěře!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Žalm 92,6-7; ⁽²⁾ Žalm 92,14-15

Afrika - její velká láska

Sestra Heidi Baumgartnerová, členka Institutu františkánek Mariiných misionářek

Je to krásná jízda po vedlejších silničkách v malebné krajině oblasti Mostviertel, které mě vedou k sestře Heidi Baumgartnerové, mojí dnešní partnerce k rozhovoru. Kvůli záměně s jednou jmenovkyní se naše setkání málem neuskutečnilo. Hned po pozdravu mi sestra s úsměvem vysvětluje, že její křestní jméno je Aloisie. Má na krku nápadný, pěkný pestrý šátek. Ale „nikdy se mi jméno Aloisie nelíbilo, myslela jsem si, že to zní tak mužsky. Při oblačce v řádu jsem dostala jméno Adelheid. To se mi líbilo.“

V řádovém domě naproti kláštera benediktinů mi sestra vypráví o svém životě. Narodila se v Arbingu blízko Pergu v hornorakouském Mühlviertel jako osmé a poslední dítě v rodině. Vyrůstala na selském dvoře. Její matka měla už více než 40 let, když se narodila, Aloisie žila se svými už nepřilíh mladými rodiči jako pozdní dítě, a tak vyrůstala téměř jako jedináček. Sourozenci postupně opouštěli dům. Aloisii bylo 14 let, když otec zemřel. Po škole v 18 letech vstoupila k františkánkám Mariiným misionářkám v Eichgraben. Řád měl tenkrát 10 000 sester po celém světě. Dnes jich je jenom 6 000.

Jako děvče měla vlastně jiné plány, nestarala se o řádový život. Při bližším pozorování svého okolí ale zjistila, že muži většinou nezacházeli dobře se svými ženami. „Tedy, to by se mi nelíbilo,“ a tak se rozhodla pro život v řádu. Ale musel to být misijní řád!

Jedna františkánka, se kterou se seznámila, ji pozvala, aby v Eichgraben nahlédla do řádového života. Aloisii se tam líbilo, a tak nastoupila v roce 1970 do noviciátu. Ve Vídni pak absolvovala víceleté vzdělání jako učitelka v mateřské škole. Poté odešla na dva roky do Anglie, kde se soustřeďovaly sestry z různých zemí ke vzdělání a prohloubení víry před věčnými sliby. Ty složila v londýnské katedrále.

Její prvním pracovištěm byla Libérie v západní Africe, země, která byla založena osvobozenými otroky z Ameriky. S humorem vypráví: „Nevěděla jsem tenkrát nic o západní Africe, o Libérii, ale po-

myslela jsem si: Letadlo už bude vědět, kam má letět. A tam si mě sestry odvezou.“ Díky studiu v Anglii neměla žádné potíže se s nimi domluvit.

Společně s ostatními sestrami měla pracovat v hlavním městě Monrovia ve škole založené řádovým společenstvím a převzít dvě třídy a mateřskou školu s 200 dětmi. Tam chodí děti nejdříve teprve ve 4 letech (!), slyším, a myslím na jesle u nás. Ta škola je považována za nejlepší dívčí školu v zemi. „Lidé se tam snaží za každou cenu získat místo pro své děti a doufají, že by tam mohly zůstat až do 12. třídy.“

„Byla to dobrá doba,“ přiznala se. Tam se stala ze sestry Adelheid sestra Heidi, protože děti mohly toto jméno lépe vyslovovat, jak s úsměvem vypráví. V jedné chudinské čtvrti, kde žijí lidé tak namačkaní, že se tam dá obtížně projít, začala ve stísněném prostoru s mateřskou školou pro 400 dětí. Jak těžký to byl úkol! Jejím příštím pracovištěm byla jiná nově založená mateřská škola, kam se dalo přijít pouze dobrodružnou cestou - přes prales. „Jelo se tam jako tunelem. Existovala jenom jedna cesta, jinak nic.“ Nebylo to tak nebezpečné, uklidňuje mě.

V těchto letech navštěvovala v Libérii s jedním misionářem z Irska vězení. Jednoho dne se dověděla, že jeden Nigeri-

Sestra Heidi Baumgartnerová

jec, dvojnásobný vrah, má být popraven. Společně s duchovním navštěvovala sestru teď každý týden onoho kandidáta smrti, aby mu byla v posledních týdnech na blízku. Prosil ji, aby dala pozor na to, aby po jeho smrti žádný kouzelník nezneužil jeho mrtvolu pro pochybné účely. Když byl tento muž oběšen, stála sestra Heidi vedle šibenice a setrvala tam celý den, dokud mrtvé tělo nesundali, a aby mohla doprovázet rakev až na místo, kde bylo pohřbeno.

„Bylo to velice náročné,“ vzpomíná s lítostí. Potřebovala na to týden, aby se z této události zotavila. Přesto doprovázela odsouzence k smrti ještě dvakrát až do vykonání jejich rozsudku. „Neměla jsem žádného vyhnutí, musela jsem být při tom, abych ty muže doprovodila na nejtěžší cestě, kterou museli projít,“ říká. Pomyslela jsem si: Jaká to je odvážná, nezištná, milosrdná žena!

V roce 1980 proběhl v zemi vojenský puč. Prezident byl zavražděn a moc převzal Samuel K. Doe. (V roce 1990 ho postihl stejný osud jako jeho předchůdce.) „Zpočátku jsme slyšeli jenom výstřely, nevěděli jsme, co se stalo.“ Nejistota se po cífovala všude. Ostatně: „Vojáci přicházeli každý den a varovali nás, abychom nevycházeli ven. Stále znovu se na nás chodili dívat,“ vzpomíná vděčně.

V této době poslali sestru Heidi na dovolenou domů do Rakouska a zůstala pak nějakou dobu v Eichgraben. Na studium francouzštiny v Paříži navázal pobyt v mateřinci v Římě, kde chvíli provázela sestry z celého světa jako průvodkyně cizinců. Odtud šla v roce 1984 do Jihoafrické republiky, kde ještě vládl apartheid.

Nejela ráda do této země, kde bylo černošské obyvatelstvo utlačováno a muselo žít přísně oddělené od bílých - ale nikoliv všude, jak zjistila, když přišla do jihoafrického kláštera. Tam bydlely totiž navzdory přísnému zákazu černé a bílé sestry společně. „Bohudíky, že nás sousedé neprozradili,“ vzpomíná ještě dnes vděčně.

K tomu vypráví s úsměvem jednu anekdotu: „Jednoho dne jsme chtěly jet společně se dvěma černými sestrami do kina pod širým nebem. Při jízdě jsme jim jednoduše podržely deku na hlavě. Když film začal, bylo už tma a mohly jsme deku sundat. I při dalších jízdách jsme se pokoušely je brát s sebou.“ ▶

Africká odpověď Západu

► Neohroženě jezdila v Durbanu do jedné městské čtvrti, označené jako Township jenom pro černé, která byla pro bělochy postrachem. Tam navštěvovala jednak svoji učitelku zulštiny („strašně těžká řeč“), a pak také vyučovala učitelky mateřských škol. „Nebyl to problém, vždyť jste přece byla bílá?“ – „Velký kostel tam vedl jeden irský farář,“ vysvětlovala. „S ním jsem spolupracovala.“ A dodala: „Pokud nikdo nic neřekl, mohly jsme se zařídit tak, jak jsme to chtěly. Kromě toho mladé učitelky od začátku vycítily, že s nimi jedná jako se svými sestrami.“

Se svým vzděláváním byly ženy velmi spokojeny. Při jednom setkání s nimi se jí ptaly, jak dlouho už tady žije. Odpověděla: „Jenom několik týdnů.“ Tomu nemohly vůbec uvěřit a říkaly: „Ty nám rozumíš a nasloucháš našim starostem a chápeš naši situaci.“ Jaký je to krásný důkaz schopnosti sester vcítit se do poměrů!

Že tyto pobyty nebyly bez nebezpečí, ukazuje následující příhoda: „Do té městské části byla jenom jedna příjezdová cesta. Když bylo povstání, byla tato cesta uzavřena a nemohli jsme ven. Když jsem jednou chtěla vyjet, zastavili mě náhle tři mladí muži. Neměla jsem čas na přemýšlení. S přátelsky se usmívající tváří jsem jim radostně pokynula, přijela k nim a oni překvapeně uskočili bokem. Nakonec se i oni smáli.“ Teprve později si uvědomila, že by ji mohli na místě zabít – jak se dost často stávalo. „Zabít jednu bělošku by pro ně byl svátek.“ Její spontánní a srdečné jednání ji uchránilo od nejhroššího.

Příští pracovní úkol ji přivedl jižně od Durbanu do jedné indické vesnice. „Indové byli přivezeni do země, když začalo pěstování cukrové třtiny, protože černošské obyvatelstvo se zdráhalo pracovat pro bílé. Byli to prakticky otroci. Dnes se stali již také Jihoafričany.“ Rovněž se tam starala o mateřské školy, které ležely na vzdálených místech. Tak tam občas přenocovala.

Na biskupovu prosbu se přestěhovala se sestrami na počátku 90. let na hranici s Mosambikem, kde už po léta zuřila občanská válka, aby se tam starala o uprchlíky ze sousední země. Jihoafrická republika tyto lidi nepřijímá. Smí se ubytovat jenom v území pro černé. Sestry se tedy přestěhovaly do těchto velkých vesnic a černé obyvatelstvo je velmi dobře přijí-

„Jestliže někdo pokládá Eucharistii za pokrm na rozdávání, ze kterého nikdo nemůže být vylučován, pak ztratil smysl pro mysterium.“ Tak se vyjádřil před několika měsíci kardinál Robert Sarah, prefekt Kongregace pro posvátné obřady a svátostný řád.

Západ se opájí svými iluzemi, řekl kardinál, autor knihy *Dieu ou rien* (Bůh nebo nic) při prezentaci souboru knih na „ožehavá témata“ v Papežském institutu Jana Pavla II. Základní problém spočívá ve víře. Kardinál kritizoval, že ani při křtu se při otázce, co žádá dítě od církve, neklađe důraz na víru. V hodinách katechismu děti malují obrázky, ale ničemu se nenaučí a nejdou ani na mši. Stejně tak o podzimní synodě si nesmíme dělat iluze. Lidé si myslí, že dojde k nějaké revoluci. Jenomže nauka nepatří někomu, ale je to nauka Kristova. Hlavní problém není v otázce rozvedených a znovusezdaných.

Pokud si někdo myslí, že nauka církve je nedosažitelný, neuskutečnitelný ideál, a je tedy třeba snížit laťku, aby byla pro dnešní společnost dosažitelná, pak si musíme nutně vysvětlit, zda je evangelium ještě pro člověka „dobrou novinou“, nebo neužitečným a neúnosným břemenem. Bohatství katolické víry není možno redukovat na jakýsi pragmatismus a společný cit. Zjevení ukazuje cestu plnosti

štěstí. Ignorovat tuto skutečnost by znamenalo odstoupit od nezbytnosti mít na zřeteli samy základy spásného působení církve, které se uskutečňuje prostřednictvím svátostí.

Problém je také u kněží a biskupů, kteří svými slovy protirečí slovu Kristovu. Dovolovat v jednotlivých diecézích, co žádá synoda neschválila, znamená profanovat Krista. Prameno pomůže odvolávat se na milosrdenství a nedbat na to, co toto slovo znamená. Pán nám odpouští hříchy, ale jen pokud činíme pokání.

Rozpory z loňského října se týkají jen Západu. „V Africe jsme v tomto směru pevní, protože na tomto kontinentu je mnoho lidí, kteří pro svou víru položili život.“

„Jít na periferie, prosím, ale záleží na tom, zda tam neseme Krista. Větší odvalu vyžaduje být s Kristem na kříži, v mučednictví. Naši povinností je jít proti proudu, proti módě, proti době, proti tomu, co říká svět.“ A pak, „pokud církev přestane hlásat evangelium, tak je s ní konec. Může to dělat dnešním způsobem, ale s pevností a rozhodností.“ Kardinál Sarah pak dodal: „Problém není v tom, že je kněží málo, jako spíše v tom, zda jsou to skutečně kněží Kristovi.“

*Z Il Foglio 24. 5. 2015
přeložil -lš-*

malo. „Vždycky se mě ptali, jestli nemám strach. Ne, myšlenka, že bych se měla černochoů bát, mě nenapadla.“ Onen pokus o přepadnutí v Townshipu v ní žádnou stopu nezanechal.

Vraťme se k dětem uprchlíků, o které se měly sestry starat. Byly přivázeny každé ráno nákladním autem. „Měla jsem tenkrát 400 dětí a čtyři kuchařky, aby jim vařily. Byly to děti od batolat až do 15, 16 let. Přicházely velmi rády, protože u nás se dobře najedly. To probíhalo velmi dobře. Jeden francouzský kněz převzal kostel a pomocí francouzských dárců pomáhal všechno toto financovat.“

Jednoho malého chlapce si zapamatovala zvláště dobře: „On se mohl jenom plazit. A když dojedl ze svého talíře, doplazil se ke druhému, aby dostal ještě více, takový měl hlad. Ten chlapec zůstával stále v mojí blízkosti. Dnes má 22 let.“ Ta-

ké tam nechala sestra Heidi vyškolit mnohé uprchlické ženy na učitelky mateřských škol. „Dělaly to s velkou láskou.“

Když skončil čas apartheidu, Nelson Mandela byl osvobozen a zvolen prezidentem Jihoafrické republiky, začala lepší doba. „Obešel se tento převrat bez krveprolití?“ zeptala jsem se. „Ze začátku bylo mnoho zavražděných. Katolická církev ale silně kázala proti násilí. Díky Mandelovu postoji, který byl 27 let ve vězení, ale nechoval žádné myšlenky na pomstu, necítil žádnou hořkost nebo nenávist, proběhl přechod nakonec docela mírumilovně.“

„Často se nás ptali, jestli zůstaneme. »Ovšem!« odpovídaly jsme. To povzbudilo také ostatní k setrvání. Konečně byly svobodné volby. Muselo se ale stále dávat pozor, mohlo by se vždycky něco stát, vždyť to byla opravdu velká změna, se kterou se všichni lidé nemuseli vyrovnat.“ ►

► Pro ilustraci sestra Heidi vypráví: „Jednoho dne jsme šly s dětmi k moři. Měla jsem s sebou jednoho malého černého chlapce, dítě od sousedů. Oproti dřívějšíku směly teď jít černá a bílá děti společně do vody. Najednou jsem viděla, jak jedno bílé dítě odstrčilo mého chlapce a řeklo: »Překážíš mi.« Jeho otec stál beze slova vedle. Když jsem se chlapce zastala, otec dále mlčel ...“ Takže to byla také pro bílé velká změna od násilí ke smíření. „Uskutečnilo se ale obrácení. Na to jsme všichni velice hrdí.“

Výuka pečovatelek a stavba mateřských škol pokračovaly dále – financovány Rakouskem. Dnes jsou pečovatelkami v zemi často dcery uprchlic z dřívějška a mateřské školy se předávají vládě. „Jsem pyšná na to, že všechno tak dobře probíhá,“ zdůrazňuje sestra Heidi.

Brzy se objevil nový, velký problém: AIDS. Všude byl AIDS. Sestra šla do Johannesburgu, nechala se vyškolit na pečovatelku o nemocné AIDS a pracovala v jednom hospici. Zpočátku nebyly žádné léky a lidé na tuto nemoc masově umírali. „Tam zemřelo mládí Jihoafrické republiky,“ zjišťuje smutně. „Nejraději bych zůstala s každým umírajícím, aby nebyl sám v hodině smrti.“

Po rodičích zemřelých na AIDS teď zůstalo mnoho sirotků. Aby jim pomohla, vrátila se sestra Heidi zpátky na hranici s Mosambikem. Tam nyní vznikají „dětmi vedené domácnosti“, protože „nemohou umístit tisíce dětí do sirotčinců“. Teď je tedy starost o tyto děti bez rodičů hlavním úkolem. Musí dostat potraviny a věci do školy, rozpadlé chýše se musí nahradit domečky.

Od začátku pomáhá jeden zámožný irský dárc. Jednoho dne se ptal, jak by mohl pomoci. „Ano, to vím přesně. Pomozte mi s dětmi,“ odpověděla. Od té doby dostává sestra Heidi peníze na 30 dětských domácností, náklady na školu a později vzdělání na univerzitách. „Potkala jsem vždycky v pravý čas dobré lidi, kteří byli připraveni pomáhat.“

Avšak sestře nejde jenom o veliké dílo, ale také o jednotlivé lidi. S láskou vypráví o jedné rodině, kde zemřela matka. „Nejstarší dcera měla při smrti matky teprve dvanáct let, a tak jsem pomáhala, aby děvče mohlo dále chodit do školy. Kromě toho dělala servírku v jednom

hostinci. Spořila každý groš, aby sobě a svým sourozencům mohla postavit slušný dům. Později otevřela kuchyni, kde si lidé mohli vzít jídlo s sebou.“ Teď pracuje v knihovně. „Jednou mě vzali sourozenci na hřbitov. Tam byl pěkný pomník se jménem matky. Nejmenší ze sourozenců hrdě řekla: »To udělala Lindive pro naši maminku.«“

„Jakého náboženství byly ty děti?“ – „Samozřejmě katolického,“ odpověděla skoro s údivem. I když ona a ostatní sestry na uprchlíky nikdy nenaléhaly, aby se stali katolíky, jsou dnes všichni věřícími katolíky. „Byli stále s námi, žili s ná-

*Z těchto jenom tak na okraj
vyprávěných příhod vyzařuje
mnoho odevzdanosti
a srdnatosti.*

*Sestra Heidi mi připadá
neuvěřitelně neohrožená,
jako člověk, který se těší
ze života a z lidí.*

*A Afrika jí přirostla k srdci:
„Byla jsem v Africe vždycky doma.
Také se tam stále vracím.“*

mi naši víru. Považovala jsem je vždycky za svoje děti. Dnes mě volají »Kakulu«, když přijdou – jsme tady.“ Jako matka se těší sestra ze „svých“ dětí.

Mnoho dětí z těch „dětmi vedených domácností“ už vyrostlo, vystudovalo a vyučilo se nějakému povolání. Jsou teď elektrikáři nebo učitelé. Ne pro každého to bylo snadné. Tomu chlapci, co zůstával stále v její blízkosti, chtěla zaplatit řidičský průkaz. „Ale on je trochu pomalejší. Jednoho dne skončil se školou a chtěl se osamostatnit a být malířem. To se mu ale nepodařilo. Teď přišel zase ke mně a pomáhají mu v centru pro mládež s problémy v učení.“ Mnoho lásky a porozumění promlouvá z jejích slov.

Když se ptám, jaká nebezpečí jí za všechna ta léta ohrozila, skoro jí nic nenapadá. Zjevně se soustředila na to pěkné ve svém životě. Ale přece: Jednou se vrátila autem domů. Tu vystoupili proti ní dva muži a žádali klíčky od auta. „A odjeli pryč i s autem.“ A také si vzpomíná na dvě vloupání do jejího domu, které provedli mladíci. „Mysleli si, že jsme tam

samé ženy, že budou mít snadnou práci. Také si mysleli, že jsme bohaté, když dáváme všem jídlo. Přitom to bylo u nás – bylo nás pět – velmi chudé.“ Ostatně sestry lupiče samy zadržely.

Z těchto jenom tak na okraj vyprávěných příhod vyzařuje mnoho odevzdanosti a srdnatosti. Sestra Heidi mi připadá neuvěřitelně neohrožená, jako člověk, který se těší ze života a z lidí. A Afrika jí přirostla k srdci: „Byla jsem v Africe vždycky doma. Také se tam stále vracím.“ Směje se: „Jsem tady teď jenom nohama, ale svými myšlenkami a srdcem jsem tam dole. Když teď zase nastoupím do letadla, těším se, že letím domů.“

„Kam tentokrát?“ – „Do kraje jižně od Durbanu, šest kilometrů od Indického oceánu, kde jsem byla dříve, kde žije většina Indů a kde znám všechny mateřské školy. Vystavěly jsme tam školu pro černé a internát pro děvčata. Od té doby, kdy už není oddělení ras, usídlily se všechny tam. Jako misionářka nejsem nikdy bez práce. A Afrika je moje rodina, ať je černá, nebo bílá.“

Chtěla jsem ještě vědět, jak tento život v Africe ovlivnil její víru. Bez přemýšlení hned odpovídá: „Od dětství jsem byla věřící. Nikdy jsem neměla pochybnosti. »Kolik lidí jsi obrátila?« ptal se kdosi. »To nevím, možná nikoho!« odpověděla jsem užasle. Když vjedu do vesnice, nevím vůbec, do kterého kostela lidé chodí, nebo zda vůbec chodí. V Africe je mnoho kostelů: katolické, protestantské a mnohé jiné. Pro mne jako pro misionářku – a to jsem na prvním, druhém, třetím a posledním místě – nejsou žádné hranice, chodím ke všem lidem – s respektem a láskou k lidem, a to stačí.“

Výjimečnost své katolické víry ale neztrácí nikdy ze zřetele, to zdůrazňuje. To cítí lidé okolo ní dobře. Nevychází sice nikdy ven, aby kázala, ale lidé se stávají katolíky, rozhodují se pro to, protože chtějí být jako ona a ostatní sestry, které jim přinášejí tolik pomoci, lásky a porozumění. Odkud bere sílu pro svoji neúnavnou práci? Z osobní rozmluvy s Bohem, protože „vedeme intenzivní modlitební život. Začínáme a končíme každý den modlitbou.“

Její pestrý šátek na krku, který se mi hned zalíbil, představuje vlastně vlajku Jihoafrické republiky.

Z VISION 2000 - 2/2015 přeložil -mp-

Život podle Mariina vzoru a mariánský život v Marii kvůli Marii (6)

Kapitola VI

Mariánský život v sobě obsahuje větší dokonalost než stav prostého spojení s Bohem, jak na to ukazují blažení. Tento život je mariánsko-božský: život v Bohu pro Boha a zároveň v Marii pro Marii.

Duch, jak se zdá, nás dále poučuje a zkušenost některých zbožných duší učí, že život v Marii čili mariánský, který je založený na životu v Bohu čili božském a je s ním spojený, se může nazvat a skutečně je dokonalejší než stav prostého spojení s Bohem, nejvyšším Dobrem, neboli než prostý život v Bohu. Jistě, Bůh je, podle obecného způsobu vyjadřování, jediným a posledním cílem duše, neboť je jejím absolutně jediným a nejvyšším dobrem, k němuž byla stvořena a v jehož dosažení, kontemplaci, vlastnění a těšení se spočívá veškeré její štěstí a blaženost zde i v budoucím životě: v tomto smyslu duše již nemůže kráčet k něčemu dalšímu, usilovat o něco vznešenějšího či náležet k něčemu vyššímu. Avšak v jiném smyslu může směřovat a vystupovat k něčemu vyššímu, jak to nyní vysvětlíme.

Blažení v nebi se obecně těší dokonalé slávě, blaženosti, radosti a nasycení z kontemplace Boha tváří v tvář, z lásky k němu a z těšení se z něho, neboli z toho, že jsou ozářeni světlem slávy a proniknuti oblažující láskou: v tom spočívá jejich nejvyšší štěstí a blaženost. Avšak, jak je všem známo, vedle této podstatné blaženosti čili slávy se ještě těší dalším akcidentálním radostem a slávě, a to každý podle požadavku a míry svých zásluh a dispozice Boha odplatitele. Tak například jeden blažený má větší účast a jiný naopak menší účast na akcidentálních radostech z kontemplace nejsvětějšího Kristova lidství, jeho svatých ran, svatého kříže jako nástrojové příčiny své blaženosti, přeslavné Boží Rodičky, nejblaženějšího Josefa a jiných svatých a také z jasného poznání některých Božích tajemství apodobně. V tomto smyslu je jeden svatý vyšší ve slávě než jiný, neboť oblažující láska je v jednom intenzivnější a rozšířenější k více radostným objektům než v jiném.

Velmi podobným způsobem se také v tomto životě některým zbožným duším udělují jisté akcidentální milosti, dary a dobrodiní, jimiž se v určitém smyslu připodobňují blaženým v nebi, jsou povyšovány k dokonalejšímu a vyššímu způsobu neboli stupni sjednocující lásky a pozvolna dospívají k dokonalejšímu životu lásky k Bohu a těšení se z něho.

Tento božsko-mariánský život je dokonalejší než život prostě božský, neboť duch lásky vedle spojení duše s Bohem, a aniž by mu kladl jakékoliv překážky, spojuje duši také s Marií a drží ji v plné oddanosti Bohu a zároveň Marii.

A v tomto smyslu je život mariánský spojený s božským životem dokonalejšího a vyššího stupně než běžný kontemplativní a sjednocující život. Tento mariánský život je totiž jakoby dvojitý, tj. život božsko-mariánský v Bohu a Marii skrze prostou kontemplaci Boha v Marii a Marie v Bohu, lásku k němu v ní a k ní v něm a jakési těšení se z něho v ní a z ní v něm. Když je zbožná duše Svatým Duchem, který přebývá v jejím nitru, stále a všude vede-

na k tomu, aby ve všem, co koná a čeho se varuje, měla na paměti, kontemplovala a milovala tyto dva objekty: Boha v Marii a Marii v Bohu, a dýchala jimi, tehdy můžeme říci, že vede život božsko-mariánský v Bohu a život mariánsko-božský v Marii. Následně, když duše ve všech svých skutcích, slovech a myšlenkách usiluje stále o větší lásku, poslušnost a úctu vzhledem k těmto dvěma objektům, je zjevné, že žije pro Boha a pro Marii.

Tento božsko-mariánský život je dokonalejší než život prostě božský, neboť duch lásky vedle spojení duše s Bohem, a aniž by mu kladl jakékoliv překážky, spojuje duši také s Marií a drží ji v plné oddanosti Bohu a zároveň Marii. Tak je tento život alespoň extenzivněji dokonalejší než ten, který se věnuje pouze Bohu: je to stejné, jako je v životě blažených v nebi, jenž je extenzivně a akcidentálně dokonalejší, když se za rovnosti jiných podmínek obrací k více radostným objektům než pouze k samotnému Bohu.

(Pokračování)

Z latinského originálu

„De vita mariae-formi et mariana
in Maria propter Mariam“
(Antverpiae: typis Marcelli Parys, 1671)
přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově zůstáváme, nebo se z domova odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

Evangelium - Mk 4,26-34

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v kla-

su. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“ Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“

Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal (Boží) slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

Co je člověk? Žena a muž společně

K obrazu člověka ve Starém zákoně

„V den, kdy Bůh stvořil Adama, učil ho k Boží podobě. Stvořil je jako muže a ženu, poželhal jim a dal jim v ten den, kdy byli stvořeni, jméno »Člověk.«“ (Gn 5,1-2; srov. Gn 1,27)

1.

Takzvaný „kněžský pramen“ v Genezi 1-11 definuje člověka jako vzájemnost muže a ženy. „Adam“ (vzatý ze země – srov. Gn 5,1) není jenom muž sám, nýbrž muž a žena ve svém vzájemném vztahu a ve svém určení pro sebe navzájem. Tak byl člověk „stvořen“. Bůh ho stvořil. Nemohl se sám stvořit a sám se přetvořit, jako by bylo jeho mužství nebo ženství věcí jeho svobodné volby. Muž a žena jsou spolu a nazývají se „člověk“. On, Bůh, je tak stvořil a tak je pojmenoval. Proto se člověk jako muž poznává v ženě a také žena se poznává v muži. Žena je muži „odpovídající“ pomocí a také muž je ženě „odpovídající“ pomocí (Gn 2,18-23). Takzvaný „jahvistický pramen“ (Geneze 2-11) objasňuje vypravěčskou formou, co už „kněžský pramen“ definoval.

Kniha Geneze 2,18 mluví o pomoci, kterou stvořil Bůh, když vytvořil muži „odpovídající“ pomoc, kterou jinak nemohl nalézt mezi všemi stvořenými tvory (Gn 2,20). Bůh nechtěl osamoceního člověka, nýbrž zdomácnělého člověka, člověka ve společenství muže a ženy. Slovo „vzájemný“, „odpovídající“, „přiměřený“ neznamená v prapůvodním textu nic jiného než „vhodný“. Žena je muži „přiměřenou“, jemu „odpovídající“ pomocí, je jeho „protějškem“. Slovo vypravěče v pra-

věkých dějinách, které chápeme čistě obrazně, je slovo o „žebro“ muže. Žebrem se nerozumí nic jiného v hebrejském vyprávění, než právě druhá „strana“, protějšek v jednotě. Je to stejné slovo jako „strana“, „bok“, „žebro“, „břeh“. (V obrazném srovnání „protilehlý břeh“, tedy druhá strana jezera.) Tak tedy patří muž („iš“) a žena („išša“) dohromady. – Muž a žena spolu jsou „Adam“ a oba se nazývají „člověk“. To, co se definuje v Gn 5,1-2, to se obrazně vypravěčsky rozvíjí v Gn 2,18-23.

„Eva“ je jméno, které muž potom ženě dal. „Eva“ je odvozena od hebrejského slova „Chavvah“, to jest „život dávající“. „Eva“ je mužův protějšek jako ta život dávající, život předávající, k mateřství povolána žena. – „Adam“ je obrazem a jménem pro ženu a muže.

2.

Vždycky se člověk ptal sám na sebe: „Kým vlastně jsem?“ Filozof Arthur Schopenhauer se jednou neopatrně srazil, hluboce ponořený do myšlenek, s jedním vznešeným pánem, který ho neznal, a drsně se zeptal: „Kdo vlastně jste?“ A dostal odpověď: „Dám vám sto zlatých, když mi řeknete, kdo jsem.“ Bez významu, uvedeného v biblické prehistorii, neví člověk, kdo je. To nestačí, co si o sobě myslí, co cítí, co chce, co může a o čem ví, že nemůže. „Člověk je vždycky více, než o sobě ví.“ (Karl Jaspers) Ale právě: Co je toto „více“? Určitě ne to, co učí sociologové, badatelé veřejného mínění, přírodovědci, a už vůbec ne to, co prohlašují (genderové) ideologové.

Poklekněte v úžasu před všemi těmito zázraky života

Uctívejte všichni podivuhodnou lásku Boží, tuto původní všemohoucí sílu od věků do věků!

Ó, podivuhodný střed všeho bytí ve věčném srdci života, v srdci veškeré lásky.

Nechte se zapálit od životodárného ohně tohoto srdce pro časnost i věčnost.

Vyprošujte si od Prazdroje vši spásy životodárné vody osvěžení vašeho ducha a vaší duše, který vás už nikdy nenechá hladovět a žízniť.

Pozvedněte své oči ke Světlu života, které zahání poslední temnotu a zapaluje uzdravující silou milosti božské lásky.

Poklekněte v úžasu před všemi těmito zázraky života, které Boží moudrost a milosrdenství ve veškerém stvoření prohloubila a pronikla své věčné Slovo dechem své lásky, aby všichni a všechno byli navěky zahrnuti do tajemství jeho Srdce a tam zůstali ve spojení s nikdy nekončícím ohněm života trojjediné Lásky.

*Sestra Františka Maria
od Ukřižované Lásky (Z knihy:
Na začátku stvořil Bůh nebe a zemi)
Z-sks- 21/2014 přeložil -mp-*

3.

Kdo skutečně jsme, se dozvíme jenom v setkání s opravdovým Bohem, který nás oslovil. Z jeho oslovení, z jeho vlastního zjevení se teprve ukáže člověk sám sobě. Pak teprve bude zřejmé to ohromné a současně nepochopitelné, ta rozhodující pravda, přímo zázrak.

To příšerné je: starý odpor proti Stvořiteli, chtění po sebeurčení, prosazení vůle člověka proti Bohu. Vůle chtít být velkým bez Boha. Člověk sám ze sebe chce vědět, „co je dobré a co zlé“. On chce „jako Bůh vědět, co je dobré a co zlé“. (srov. Gn 3,5) „Dobré a zlé“ znamená v hebrejském vyprávění tolik jako „být vševědoucí“.

Adam je dotazován: „Kde jsi ty, který se chceš přede mnou schovat?“ Ty se přede mnou vůbec nemůžeš schovat. Ty jsi poznáný. Já, tvůj Stvořitel, tě odhaluji. (srov. Gn 3,9) Později následuje v dějinách od začátku znovu a znovu odhalu-

Kardinál Parolin o výsledku irského referenda

Státní sekretář Svatého stolce, kardinál Pietro Parolin na irské referendum o redefinici manželství na „svazek mezi dvěma osobami různého či téhož pohlaví“ (většina hlasujících byla pro redefinici) reagoval velmi jednoznačně:

„Výsledky mne velice zarmoutily. Církev, jak řekl arcibiskup Dublinu, musí za-

jisté tuto skutečnost vzít v úvahu, avšak v tom smyslu, že – podle mého mínění – musí zintenzivnit také evangelizaci kultury. Myslím, že nejde pouze o porážku křesťanských principů, ale tak trochu o porážku lidství.“

Podle www.radiovaticana.cz, 28. 5. 2015

►
jíci otázka: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ (Gn 4,9) Před Bohem prchající člověk se stává vrahem. Tak to zůstává dodnes: „Zabil, protože je člověk,“ říká básník Péter Esterházy o jednom člověku. Zabíjet může jenom člověk. Zvíře nezabíjí. Ono jenom hledá svoji potravu. Ono se jenom chová, žije instinktivně. – Člověk se ale nechová. On „koná“, aniž by vůbec „musel“. – Od prvních otázek Bible až do dnešních všedních dnů není od toho nikdo oprostěn.

4.

„Tu promluvil Bůh: Všechno smýšlelní lidského srdce je zlé.“ Tak přichází na lidstvo všechno zlé, neštěstí, potopa, staré trauma lidí, které prostupuje všemi mýty. – Ale staré dějiny nemluví jenom o zlu, ale také o dobru. Vždyť stejná slova se obracejí zase v požehnání Noemovi, kde Bůh přislíbujícím lidstvu budoucnost tím, že zaručuje začátek dalšího trvání pro lidstvo (Gn 6,5 a 8,21).

5.

Od té doby mluví moudrost jako hymnus Starého zákona o neslýchaném zázraku: Nade vši nicotností lidského bytí vychází nezníčitelné zaslíbení. (srov. Ž 33,18–19; 90,3–6.11–12; 103,15–16) Co člověk musel slyšet (Gn 3,19) a co zakoušel (Job 14,1), bude vystřídáno pokorným úžasem člověka, který se cítil být zachráněn před soudem jako bytost vykoupená Bohem k důstojnosti: „Co je vůbec smrtelník, že na něj pamatuješ, Adamův syn, že ho ráčíš navštěvovat? ... Věncíš ho slávou a krásou, aby vládl nad dílem tvých rukou.“ (Žalm 8,5–7) – Tady se otvírá pohled na nový svazek, na vykoupení Kristem, na nové stvoření člověka v křesťanské víře. Ano, tady se sama víra stává stvořitelkou. Všichni svatí byli tvůrčí lidé a každý život křesťana má nést plody a stát se tvůrčím také v nepatrných cestách života, jenom když jsou věrné.

To je pověření biblického obrazu člověka: Od ztráty prvotního stavu a od soudu smrti je člověk víry vyzván ke spásnému stavu naděje ve svazku milosti s Bohem, uprostřed smrtícího světa povolán do světa života, určen pro nové nebe a novou zemi. (srov. 1 Petr 1,8–12; 2 Petr 3,13) Toto všechno bylo také základem pro rozvinutí Pavlovy antropologie...

Z Der Fels 2/2015 přeložil -mp-

Víkend ve znamení úcty k životu

Ve dnech 8.–9. května 2015 organizace s názvem *Voice of the Family* (Hlas rodiny) zorganizovala v Římě seminář pro vedoucí „pro-life“ organizací a tzv. „pro-life fórum“. Jednalo se o dny nabitě přednáškami, ale i možnostmi osobních vzájemných kontaktů. V jejich průběhu jsme si s velkým zájmem vyslechli přednášku profesora de Mattei, který jako historik zhodnotil situaci rodiny od 2. vatikánského koncilu až do současnosti. Situaci, jak probíhal mimořádný synod z pohledu aktivního laika, prezentovali Matthew McCusker a Maria Madiseová. Podnětná, i když možná trochu provokativní, byla přednáška P. Clovise. Připomněl, že je nutné se vzdělávat, mít odvahu jít za pravdou a říkat pravdu, podporovat ty, kdo pravdu šíří, a vše podložit modlitbou. Mne osobně velice oslovilo vystupování Johna Smeatona. Je to muž, který svůj život zasvětil ochraně života. Již více než 40 let vede SPUC – britskou organizaci na podporu nenarozených dětí, zúčastňuje se řady mezinárodních aktivit a přitom má skromné vystupování. Stejně tak velmi oslovující bylo vystupování Johna-Henryho Westena, otce 8 dětí, z *Life Site News*. Jeho Eminence Georg kardinál Pell ve své přednášce „Rodiče jsou nejlepší vychovatelé“ zdůraznil, že teologie těla, učení sv. Jana Pavla II., je učení církve.

Otec kardinál vyjádřil své přesvědčení, že ani v rámci podzimní synody se synodní otcové neodchýlí od učení, které je dáno tradicí a učením sv. Jana Pavla II. a papeže Benedikta XVI. Kardinál ve své řeči též připomněl, že se zdá, že dnes již lépe než před 50 lety si uvědomujeme důsledky, které mohou mít nevhodné zásahy do přírody. Zdůraznil, že je neméně důležité ctít i tradiční hodnoty, a pokud budeme porušovat přirozený mravní řád, důsledky budou následovat. Až varovně zaznělo, že pokud se odstraní zákony, které hájí ideál exkluzivního, celoživotního manželství, kopeme si jako civilizace vlastní hrob. Kromě celé řady oficiálních přednášek byl vytvořen prostor pro sdílení se mezi vedoucími a zástupci jednotlivých pro-life organizací. Bylo nás okolo 120, opravdu ze všech koutů světa. Povzbudivou rovněž byla nejen účast celé řady kněží, ale i osobní účast Jeho Eminence kardinála Burkeho. Vyvrcholením víkendu byla účast na nedělním pochodu pro život, kterému vyjádřil svou podporu i papež František. V rámci pochodu šli někteří mlčky, jiní se modlili, někteří rozdávali různé letáčky či modlitby, jiní provolávali různá hesla či zpívali písně – pestrá dynamika rozličných forem projevů lidí, kteří si váží života a vnímají jej jako vzácný dar.

MUDr. Ludmila Lázničková

Propagandou proti církvi (13)

Podobně jako v případě komunistické ideologie byl kořenem protikatolické (protikřesťanské) tváře německého národního socialismu vztah tvůrců nacistického hnutí, v čele s Adolfem Hitlerem, k víře.

Zivotopisy lidí, kteří před rokem 1933 hráli rozhodující roli v Národně socialistické dělnické straně Německa a od tohoto roku po 12 let Německo řídili, jsou si v jednom podobné: v rané životní etapě tito lidé ztratili víru (všichni byli pokřtěni) nebo byli tzv. vlažní katolíci. Vlažnost a faktický odpad je přivedl k vytvoření vlastního náboženství pro svůj zisk, jehož jménem – když se dostali k moci – začali s vražděním milionů lidí.

Skutečný cíl: zničit křesťanství

V roce 1942 Hitler během rozmluvy, která se konala v kruhu jeho blízkých spolupracovníků, tvrdil bez obalu: „Když jsem měl třináct, čtrnáct, patnáct let, nevěřil jsem už v nic, ani jeden z mých kamarádů už nevěřil v takzvané přijímání, leda pár úplně hloupých primusů! Jenomže já jsem byl tenkrát toho mínění, že to všechno je zapotřebí vyhodit do vzduchu!“

Místo nenáviděnému křesťanství svá mladá léta (léta formování) věnoval Hitler zahloubávání se do četby textů tvořících na přelomu 19. a 20. století v Rakousku „áriorosofy“ spojující pangermánskou mytologii politickou s okultismem a gnozí.

V pracích takových tvůrců jako Guido von List nebo Jörg Lanz von Liebenfels (cisterciák vyhozený z řádu pro homosexualitu) mladý Hitler četl o dávné civilizaci ário-germánské (tzv. civilizace armánská), jakoby zničené katolickou církví v důsledku evangelizace Germánie, nebo o „náboženství Wotana“, které uchovává svá tajemství v runových znacích (mj. ve svastice). Ještě je možné všechno získat – přesvědčovali tvůrci okultistické verze rasismu. Nejdříve je třeba se vypořádat s prvním nepřítelem „árijské civilizace“, čili s katolictvím, později s tzv. „nižšími rasami“ (Liebenfels například považoval jejich spalování za „oběti pro Boha“). Takovým způsobem bude možný návrat k „árijské morálnosti“, v tom „árijské morálnosti sexuální“. Liebenfels, jemuž bylo toto téma speciálně blízké, vybízel mj. k vytváření speciálních eugenických „klášterů“, ve kterých „vybraní árijští samci“ měli usilovat o pokračování čistoty árijské krve.

Během jednoho ze svých monologů přednášených pro své blízké spolupracovníky vůdce Třetí říše upřímně vyznal: „Největším neštěstím lidstva je křesťanství. Bolševismus je nemanželským synem křesťanství. Oboje je dílem Židů. Ve věci

Vjezd Adolfa Hitlera do vídeňského Prátru v březnu 1938

křesťanství je celý svět záměrně obelháván v záležitosti náboženství.“

Hitlerovo zaměření na zničení křesťanství potvrzují *Deniky* J. Goebbelse – šéfa hitlerovské propagandy. V jednom ze zápisů z roku 1936 čteme: „Vůdce soudí, že křesťanství je blízké zániku. Nemůže to trvat dlouho, ale bude to.“

„Moudrost etapy“ podle Hitlerovy verze

Podobně jako Lenin v bolševiky ovládnutém Rusku i Hitler v Německu v počáteční době po získání vlády plánoval boj proti církvi (všeobecně proti křesťanství) na etapy. Šlo o to, že v určité etapě – tj. ve chvíli ucházení se o moc v období volební kampaně nebo v první době vlády, kdy bylo zapotřebí zkonsolidovat stát v samotném Německu – Hitlerovi záleželo na tom, aby se představoval (typicky propagandistické „vytváření dojmu“, zbavené reálného obsahu) voličům jako politik vycházející z křesťanství.

Jak víme – díky zachovaným výpovědím Hitlera vyjadřovaným pro uzavřený okruh jemu důvěřujících lidí – vypořádání s vyznavači Krista odkládal na dobu, až Německo vyhraje válku. Jenomže ve chvíli, kdy bylo třeba získat hlasy křesťanských voličů (především protestantských), Hitler neváhal s „budováním představy“ sebe samotného jako křesťanského politika. Dne 1. února 1933 (dva dny po převzetí úřadu říšského kancléře), během rozhlasového projevu ke všem německým obyvatelům, Hitler – vyznavač okultismu, který už jako mladistvý křesťanství opustil – říkal: „Ať Bůh všemohoucí projeví přízeň naší práci, ať vlastně formuje naši vůli a obšťastní nás důvěrou našeho národa.“ To poslední bylo ovšem velmi potřebné, neboť v březnu 1933 se konaly v Německu předčasné volby do říšského sněmu. ▶

XI. letní olympijské hry v Berlíně v roce 1936

Kardinál Tauran o křesťansko-islámském dialogu

Je nutné odolávat pokušení, které nás vede ke střetu s islamistickým extrémismem, a zároveň pokračovat v dialogu a bratrství. Na druhé straně je nezbytné, aby muslimové podrobili své posvátné texty historické kritice. Těmito slovy komentuje kardinál Jean-Louis Tauran, předseda Papežské rady pro mezináboženský dialog, nedávno ukončené švýcarské setkání delegátů evropských biskupských konferencí o dialogu s islámem.

„Shodli jsme se na tom, že se dnes situace mezináboženského dialogu změnila a je podmíněna děním na Blízkém východě, existencí Islámského státu a chalífátu. Konstatovali jsme radikalizaci muslimů, zejména mladých lidí. Neregulární imigrace přispěla k velkému přílivu muslimů na evropský kontinent, který neustále pokračuje. Všichni účastníci setkání vyjádřili překvapení nad tím, že mnozí muslimové, narození v Evropě, takřkajíc »konvertují« k džihadistickému extrémismu. Co to znamená a proč tyto mladé lidi Islámský stát tolik láká? Domnívám se, že je to výraz frustrace, chybějící perspektivy. Tyto mladé lidi zjevně přitahují peníze, které jim zmíněná organizace nabízí, ale také jsou přitahováni určitou životní motivací. Proto věřím, že bychom měli navrátit smysl osobnímu a společenskému životu. Je neomluvitelné, že se někteří muslimové odvolávají na náboženství, aby ospravedlnili své ohavné činy. Něco takového je neospravedlnitelné!“

Pozorujete, že by muslimská komunita nějak pokročila v reinterpetaci Koránu?

„Ano! Je to cosi velmi nenápadného, jakési chvění... Ale skutečně setkáváme stále více mladých lidí - zejména mladých muslimů majících přístup ke kultuře a univerzitě, kteří si kladou otázku historické kritiky.“

Opakovaně jste vyslovil, že podstatnou roli v mezináboženském dialogu hraje vzdělání...

„Jistě, vzdělání je zcela zásadní a zejména naléhám na výuku historie. Klíčem k současné krizi je škola a univerzita, které nám ji pomohou překonat. Nemyslím si, že terorismus zvítězí, ale jeho účinky a důsledky budou mít ještě dlouhé trvání. Proto je nutné dodat našim občanům naději a smysl života. Tento cíl bychom měli všichni sdílet.“

Prohlásil jste, že pokračování dialogu i v čase pronásledování je znamením naděje. V jakém smyslu?

„V tom smyslu, že existují mladí lidé, kteří jsou schopni položit svůj život za víru, žijí svoji víru důsledně a jsou s to svědčit o pravdě.“

Dialog je dnes nutnější než kdykoli předtím, řekl jste dále, protože jedině dialog zabrání radikalizaci a střetu s muslimskou komunitou.

„Přijetím dialogu se otevírá cesta ke konfrontaci a zesiluje vůle k dialogu. Velkým pokušením však zůstává ghettizace. Přetr-

vávají tu velké problémy a otázka, jak sloužit muslimskou existenci a evropanství.“

Co může církev nabídnout, aby odolala pokušení tohoto diskriminačního diskursu?

„Ježíšova slova milosrdné lásky a bratrství. Nemůžeme být křesťany a setrvat na zavření v kostele. Jak často říká papež, je nutné vyjít ven. Dostali jsme milost, že prožíváme různost v jednotě, a něco takového musíme zpřístupnit všem. Je nutné se na sebe navzájem podívat a jeden druhému naslouchat. Snažit se společně budovat zemi, kde různost znamená bohatství.“

Co od církve požadují vaši muslimští partneři v dialogu?

„Jak víte, naši muslimští partneři se jeden od druhého značně liší... Ve Švýcarsku jsme se setkali s akademiky, se kterými je velice snadné rozmlouvat. Myslím, že si velice váží toho, co děláme na rovině vzdělání a výchovy ve školách a univerzitách. Kupříkladu považují za mimořádnou skutečnost, že dominikáni před dvěma lety v Bagdádu uprostřed války založili institut sociálních věd. Stejně tak jsou v Bagdádu muslimské rodiny, které už více než rok hostí křesťanské rodiny uprchlíků... To jsou krásné a pozitivní věci. Je důležité, aby probíhal tento dialog života, a je třeba o něm mluvit.“

Dělají to sdělovací prostředky?

„Ne, bohužel ne,“ říká předseda Papežské rady pro mezináboženský dialog.
www.radiovaticana.cz, 19. 5. 2015

► Představitelé katolické církve v Německu rozhodně vystoupili proti ideologii národního socialismu. Nejrychleji zareagoval episkopát v Bavorsku, kde národně socialistické hnutí začalo a kde se Hitler poprvé pokusil získat moc (nepovedený Hitlerův puč v Mnichově roku 1923). Dne 11. února 1931 bavorští biskupové adresovali věřícím pastýřský list, ve kterém psali: „Národní socialismus obsahuje ve svém programu zaměřeném na kulturu herezi, poněvadž buď odmítá, nebo chybným způsobem interpretuje životní doktrínální body katolické víry. Také proto, že podle deklarace jeho vedoucích touží nahradit křesťanskou víru jakousi novou koncepcí světa. Vedení národního socialismu staví rasu nad víru. Odmítá zjevení Starého zákona, a dokonce i Mojžíšův

Dekalog... Podle 24. bodu národně socialistického programu se křesťanské morální právo, které je přece věčně platné, musí přizpůsobit morálnímu sentimentu germánské rasy... Jak se dá soudit po vystoupeních strany (národně socialistické) a jejího vedení, je možno konstatovat, že

to, co národní socialismus označuje za křesťanství, není křesťanstvím pocházejícím od Krista.“

Ani poté, co se Hitler dostal k moci, nepřestali němečtí biskupové odmítat od základu antikřesťanskou politiku národně socialistického režimu, zvláště hitlerovci propagované „germánské křesťanství“ nebo „germánské náboženství“. V roce 1934 církev v Německu věřící varovala: „Je to vzpoura proti Kristu, Spasiteli světa, kdy novodobí pohané vyžadují jinou, národní, německou církev, s odlišnou - jak tvrdí - naukou i morálkou, kdy místo svaté liturgie jedné, všeobecné církve chtějí zavést uměle vzkříšené, dávné lidové obřady.“

Hitlerovská vláda zakázala publikování a rozšiřování tohoto listu (přes protesty kardinála Faulhabera, mnichovského

► arcibiskupa). Německé biskupy to neza-
stavilo před zformulováním dalšího pří-
sného hodnocení postupu národních socia-
listů. V pastýřském listu z 20. srpna 1936
potvrzovali, že „se stále zužuje (v Němec-
ku) okruh působení křesťanství i církve
a čím dál víc se církev uzavírá v chrámo-
vých zdech...“

Stále stejný cíl, ale nové metody

Adolf Hitler při rozmluvách se svými
nejbližšími spolupracovníky neskrýval, že
jeho záměrem je zničení katolické círk-
ve, Německem počínaje. Taková odha-
lení vůdce německého národního socia-
lismu slyšel mj. Hermann Rauschning,
který ve svých v tisku ohlášených *Roz-
hovorech s Hitlerem* představoval mínění
vůdce Třetí říše o „nejvhodnějších“ me-
todách boje s církví: je třeba především
„zesměšnit a zošklivit“ katolické ducho-
venstvo, zvláště „v očích lidu a mládeže“.

V dubnu 1933, tedy krátce po převze-
tí moci v Německu, Hitler ve společnos-
ti Goebbelse, Streichera (vydavatele ná-
rodně socialistického deníku *Der Sturmer*)
a Rauschninga tvrdil, že jeho cílem není
vytváření mučedníků pro církev. Namís-
to fyzického likvidování se jednalo spíše
o „zabití“ dobrého jména katolických du-
chovních. „Označme je jako společenské
zločince! Strhnu z jejich tváře masku cti-
hodnosti. A pokud to nevystačí, postarám
se o to, že se jim budou vysmívat a budou
jimi pohrdat,“ vysvětloval svým spolupra-
covníkům Hitler.

Takto zformulovaná metoda boje pro-
ti církvi (v Německu samotném nebo na
územích okupovaných po roce 1939 –
například v Polsku – se nezastavili před
krvavým pronásledováním) vyžadovala
podstatný podíl propagandistického apa-
rátu na této akci. To jeho působení mělo
přinést Hitlerem očekávaný výsledek: vý-
směch církvi – zároveň ji připravit o veške-
rou autoritu v očích německého veřejné-
ho mínění a zbavit ji práva se vyjadřovat
v záležitostech morálky.

(Pokračování)

Z Miłujcie się! 4/2014 přeložila -vv-

Poznámka redakce:

Toto pokračování navazuje na 12. díl uveřejně-
ný ve Světle č. 43/2014.

„Toužím po sboru Božích vyvolených!“

Svatý Vít, syn vznešeného Říma-
na, pohana Hylase z přístavní-
ho města Mazara del Vallo na
západním pobřeží ostrova Sicílie, byl od
své křesťanské chůvy Krescencie a její-
ho bohobojného manžela Modesta taj-
ně pokřtěn a vychován v křesťanské víře.

Když bylo Vítovi asi 12 let (legendy se
různí), proslechlo se, že císař Dioklecián
chce vyhubit křesťanství.
Tu Hylas upozoroval, že je-
ho syn je křesťanem. Ulekl
se a začal mu domlouvat,
aby ho odvrátil od nábožen-
ství, jež považoval za poš-
tílé. Avšak Vít stál pevně ve
víře a řekl svému otci: „Kéž
bys i ty poznal pravého Bo-
ha a jeho Syna Ježíše Kris-
ta!“ Hylas odvětil: „Vím, že
Kristus, jehož nazýváš Bo-
hem, byl ukřižován za ča-
sů Pontia Piláta.“ Vít na to
odpověděl: „Ano, ale je to
veliké a svaté tajemství.“

Hylas: „Trest to byl a ne tajemství.“ Vít:
„Toto ukřižování je naší spásou. Sám se-
be vydal, abychom měli věčnou spásu,
a proto nic na světě mne neodloučí od
Krista!“ Hylas však nepřestal domlupa-
mi, sliby i hrozbami naléhat na syna, aby
ho odvrátil od víry Kristovy.

Císařský náměstek Valerián se dozvě-
děl, že Hylasův syn pohrdá bohy a klaní
se Kristu. Zavolal Hylase a napomenul
ho, aby synovi domluvil, neboť, jak pra-
vil, „křesťané budou jako nepřátelé bohů
vyhlazeni“. Hylas poslechl a přemlouval
syna, ale když viděl, že veškeré domlou-
vání je marné, požádal náměstka Vale-
riána, aby dětinskou tvrdošijnost zlomil
úřední mocí. Valerián si tedy Víta zavolal
a tázal se ho v přítomnosti otce: „Proč se
zdráháš obětovat nesmrtelným bohům?“
Vít odpověděl: „Neklaním se kamenům
a dřevu, klaním se toliko pravému Bohu,
Kristu.“ Otec zaúpěl: „Ach! Naříkejte se
mnou všichni! Můj syn se sám vrhá do zá-
huby.“ Vít řekl: „Nevrhám se do záhuby,
ale toužím po sboru Božích vyvolených!“

Náměstek dal Víta zmrskat a odevzdal
ho opět otci. Otec se snažil přivést syna na
jiné myšlenky lichocením, lehkou hudbou,

luzným tancem mladých otrokyň a po-
dobně. Ale nepodařilo se mu Víta svést.
Proto, aby neupadl sám v podezření, že
je příznivcem křesťanů, rozhodl se ode-
vdat svého syna náměstkovi.

Mezitím si umínili Modest a Krescen-
cie, že prchnou. Vít prohlásil, že půjde
s nimi. V noci všichni tři vsedli na loďku
a ujeli na lukánské pobřeží v jižní Itálii.

Zde se přiznali bez ostychu
ke Kristu a hlásali zjevně
svatou víru. Byli chyceni,
a když nechtěli Kristovu
víru zradit, byli odsouze-
ni k smrti. Vít byl ponořen
do kotle naplněného vře-
lou smolou a roztaveným
olovem. Vyvázl neporu-
šen. Všichni byli nataženi
na skřípec a hrozně trápe-
ni, až skonali. Rok smrti je
obvykle uváděn 305.

Vít byl brzy vzýván jako
ochránce proti mnoha ne-
mocem (zvláště proti pa-

doucnici) a pro více povolání se stal pa-
tronem. V českých zemích je sv. Vít uctíván
jako jeden z patronů české země, náleží
do sboru čtrnácti svatých pomocníků. Na
jeho počest bylo po celém světě vysvěce-
no mnoho chrámů, nejznámější však je
katedrála na Pražském hradě.

V 8. století byly jeho ostatky přeneseny
do francouzského St. Dennis a odtud
do kláštera v Corvey. Rámě sv. Víta bylo
německým králem Jindřichem I. darová-
no svatému knížeti Václavu, který k Vi-
tově počtě zbudoval začátkem 10. století
na Pražském hradě chrám (čtyřapsidovou
rotundu). Král a císař Karel IV. pak ve
14. století získal další část Vítových ostat-
ků, uložených v Pavii, a uložil je do nově-
ho chrámu stavěného na Pražském hradě
(chrámu, jenž měl být původně zasvěcen
Panně Marii a patronům českých zemí)
– tento chrám je pak pojmenován jako
chrám sv. Víta a je dodnes jedním z nej-
majestátnějších chrámů Evropy. Světcovy
ostatky jsou dnes uloženy v oltáři sv. Víta
v ochozu za hlavním oltářem.

Liturgická připomínka sv. Víta připa-
dá na 15. června.

Zdroj: Naše světla

Rodina: Zasnoubení – pokračování katecheze ze str. 2

se s tebou spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním. Zasnoubím se s tebou věrností, a tak poznáš Hospodina.“ (Oz 2,21–22) Pán se vydává se svým lidem na dlouhou cestu zasnub. Nakonec uzavírá Bůh se svým lidem sňatek v Ježíši Kristu, bere církev za nevěstu. Boží lid je Ježíšova nevěsta. Jak dlouhá cesta! – Vy Italové máte mistrovské literární dílo o zasnubách (Manzonioho *Snoubenci*). Je zapotřebí, aby je mládež četla a znala. Je to mistrovské dílo. Vypráví příběh snoubenců, kteří zakusili mnohá utrpení, prošli spoustou těžkostí, aby nakonec uzavřeli manželství. Neodsunujte stranou toto mistrovské dílo o zasnubách, které nabízí italská literatura právě vám. Přečtěte si je a nahlédnete krásu zasnoubení, utrpení, ale také věrnost snoubenců.

Církev ve své moudrosti střeží **rozdíl mezi snoubenci a manžely**. Není to totéž právě vzhledem k delikátnosti a hloubce tohoto ověřování. Buďme pozorní a nepohrdejme lehkomyšlně tímto moudrým učněním, které se žíví také zkušeností šťastně prožitého manželství. Mocné tělesné symboly jsou držitelé klíčů duše. Nemůžeme s tělesnými svazky nakládat lehkomyšlně, aniž bychom otevřeli dlouhotrvající ránu na duchu (1 Kor 6,15–20).

Jistě, dnešní kultura a společnost se staly poněkud lhostejnými k delikátnosti a serióznosti tohoto přechodného období. A na druhé straně nelze říci, že by byly štědré vůči mladým lidem, kteří mají vážný zájem založit rodinu a přivést na svět děti! Naopak, často jim kladou tisíce mentální i praktické překážky. Zásnuby jsou životní etapou, která musí uzrát jako ovoce. Je to cesta, na níž uzrává láska a stává se manželstvím.

Předmanželské kurzy jsou zvláštním výrazem této přípravy. A vidíme, že mnohé páry přicházejí na tyto kurzy možná trochu nedobrovolně. V duchu si říkají: „Kněží nám budou dělat kurz? Proč? My víme své!“ Jdou neradi, ale potom jsou spokojeni a děkují, protože tam skutečně našli příležitost – často jedinou – k reflexi nad svojí zkušeností z pohledu nikoli banálního. Ano, mnohé páry jsou spolu dlouhý čas, možná i důvěrně, nebo spolu žijí, ale neznají se doopravdy. Vypadá

to divně, ale zkušenost ukazuje, že tomu tak je. Proto je třeba přehodnotit zasnuby, které jsou časem vzájemného poznání a sdílení jediného plánu. Příprava na manželství musí být pojata z této perspektivy také s využitím jednoduchého, ale intenzivního svědectví křesťanských manželů. A také zde se zaměřením na to, co je podstatné: Bible společně a svědomitě objevená, modlitba ve své liturgické, ale i „domácí“ dimenzi žitá v rodině, svátosti, svátostný život, zpověď a svatě přijímání, kterým Pán přichází přebývat ve snoubencích a vzájemně je připravuje, aby se přijali opravdu s Kristovou milostí; a bratrství s chudými a potřebnými, kteří nás pobízejí ke střídmosti a sdílení. Snoubenci, kteří se touto cestou vydají, společně rostou, a toto všechno je připravuje k uzavření manželství způsobem jiným, nikoli světským, ale křesťanským!

Pomysleme na Boží slovo, které jsme slyšeli a ve kterém Bůh mluví ke svému lidu jako snoubenec ke snoubence: „Zasnoubím se s tebou navěky, zasnoubím se s tebou spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním. Zasnoubím se s tebou věrností, a tak poznáš Hospodina.“ (Oz 2,21–22) Každý snoubenecký pár ať o tom přemýšlí a vzájemně si říká: „Budeš mojí nevěstou, budeš mým ženichem.“ Čekejte na tu chvíli. Je to proces, který postupuje vpřed pomalu, ale je to proces zrání. Jednotlivé jeho etapy nemusí hořet. Zrání je takové, jde krok za krokem.

Čas zasnub se opravdu může stát dobou iniciace. K čemu? K úžasu nad duchovními dary, jimiž Pán skrze církev obohacuje horizont nové rodiny ochotné žít v jeho požehnání.

Nyní se pomodleme k Svaté rodině Nazaretské: Ježíši, Josefovi a Marii. Modleme se, aby rodina šla touto cestou příprav, modleme se za snoubence. Prosme všichni společně Matku Boží modlitbou *Zdravas, Maria* za všechny snoubence, aby chápali krásu této cesty k manželství. A všem snoubencům, kteří jsou na náměstí: požehnaný zasnubní čas!

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Petrův nástupce požehnal ikony z Kašperských Hor

Generální audience 27. května s papežem Františkem se zúčastnili mj. poutníci z jihočeské farnosti Kašperské Hory. Doprovázeli je administrátor diecéze, Mons. Adolf Pintíř, a místní duchovní správce, P. Tomas van Zavrel.

Mons. Pintíř uvedl: „Poutníci z Kašperských Hor přijeli do Říma, aby pozdravili Svatého otce, a přivezli s sebou ikonu Krista a také ikonu Panny Marie – Panny Marie Sněžné, protože v Kašperských Horách je význačné poutní místo Panny Marie Sněžné. Tímto gestem chtějí oživit význam tohoto poutního místa v naší českobudějovické diecézi.“

Původní myšlenka vycházela od jednoho z farníků, který působí jako historik v Muzeu Šumavy Kašperské Hory. PhDr. Vladimír Horpeniak vysvětluje: „Bezprostřední impuls k pouti do Říma s ikonou vznikl několik hodin po volbě dnešního Svatého otce Františka. Velmi mile zapůsobila skutečnost, že Svatý otec krátce po svém zvolení směřoval do chrámu Santa Maria Maggiore – Panny Marie Sněžné, aby se zde dlouze modlil před obrazem *Salus populi romani*. To je obraz, který spojuje naše šumavské poutní místo s Římem. Je to ochranný symbol města Říma a zároveň by se kopie tohoto obrazu mohla stát ochranným symbolem pro naše poutní místo, Šumavu a celou českobudějovickou diecézi. Se svým nápadem jsem se svěřil duchovnímu správci a také administrátorovi diecéze. Rozhodli jsme se, že uděláme most na východní Slovensko, kde žije ikonopisec Milan Lajčiak. Tento malíř ikon pro nás vytvořil Madonu *Salus populi romani* a následně také ikonu Krista Pantokratora. Tato dvojice ikon s námi dnes připutovala do Říma. Jsme velice rádi, že Svatý otec osobně tento obraz požehnal – pro nás, Šumavu a náš kraj.“

Dodejme, že farnost Kašperské Hory má šedesát farníků, zatímco její hlavní pouť o první srpnové neděli každoročně přiláká několik stovek poutníků.

Podle www.radiovaticana.cz

Pondělí 15. 6. 2015

6:05 Vatican magazine (819. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Harfa Noemova 7:00 Na pořadu rodina – Mladé manželství v dnešní době? 8:05 Přijeme si... 8:20 Učedníci a misionáři 8:50 Hudební magazín Mezi pražci 9:35 Léta letí k andělům (70. díl) 10:00 Outdoor Films s Jiřím Kráčalíkem – Nepál – zemětřesení na vlastní kůži 11:30 Od nynějška po tvém 11:40 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (15. díl): O moudrosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Sekvoj na Dostavniku 2012 13:20 Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 13:50 Vatican magazine (819. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:20 Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti 14:45 Noční univerzita: P. Daniel Ange – Byl mrtev, a zase žije [P] 15:35 V souvislostech (102. díl) 16:00 Bez hábitu naživo: Z kláštera mnišek Řádu kazatelského ve Znojmě 17:00 Dopisy z rovníku 17:40 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova 18:05 Salesiánský magazín [P] 18:25 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (16. díl): O čestnosti 18:40 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 19:10 Ars Vaticana (26. díl) 19:25 Přijeme si... 19:40 Zprávy z Věčného města: 15. 6. 2015 [P] 20:00 Klapka s ... (105. díl): Michal Mačička [P] 21:25 Na koberečku [P] 21:35 Terra Santa News: 10. 6. 2015 22:00 Noční univerzita: Mgr. Jan Špilár – Věrní zůstaneme sobě v každé době... 22:55 Vatican magazine (819. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Kulatý stůl: Věda a víra.

Úterý 16. 6. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 15. 6. 2015 6:15 Tenkrát poprvé... Chodské slavnosti 2014 8:15 Bůh v Tibetu 8:40 Noční univerzita: Mgr. Jan Špilár – Věrní zůstaneme sobě v každé době... 9:40 Pod lampou 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (16. díl): O čestnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Zprávy z Věčného města: 15. 6. 2015 12:30 Cesta k andělům (94. díl) 13:20 Ars Vaticana (26. díl) 13:35 Harfa Noemova 14:00 Salesiánský magazín 14:15 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 14:25 Kulatý stůl: Věda a víra 16:00 Přijeme si... 16:15 Poselství svatých: Bernadetta Soubirousová 16:25 Krajané z Gerníku 17:05 Léta letí k andělům (70. díl) 17:25 Vatican magazine (819. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:00 Noeland (42. díl) 18:25 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti 18:50 Smíření 19:20 Budu pomáhat: Sportovní klub vozičkářů Praha 19:25 Od nynějška po tvém 19:35 Zpravodajské Noeviny: 16. 6. 2015 [P] 20:00 Mobil 20:55 Řeckokatolický magazín [P] 21:20 Můj Bůh a Walter: Život z Krista 21:40 Zpravodajské Noeviny: 16. 6. 2015 22:00 P. S. 22:10 Zprávy z Věčného města: 15. 6. 2015 22:20 Terra Santa News: 10. 6. 2015 22:45 Přijeme si... 23:05 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (114. díl).

Středa 17. 6. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 6. 2015 6:20 Noční univerzita: P. Daniel Ange – Byl mrtev, a zase žije 7:10 Lidé, kteří milují život 7:40 Budu pomáhat: Sportovní klub vozičkářů Praha 7:45 Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 8:15 Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku 8:50 Mobil 9:45 Zprávy z Věčného města: 15. 6. 2015 10:00 Generální audience [L] 11:30 Ars Vaticana (26. díl) 11:40 Klaunský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Klapka s ... (105. díl): Michal Mačička 14:15 Hlubinami vesmíru 14:55 Na koberečku 15:10 Poselství svatých: Bernadetta Soubirousová 15:20 Salesiánský magazín

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

15:35 Zpravodajské Noeviny: 16. 6. 2015 15:55 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (114. díl) 17:20 Můj Bůh a Walter: Člověk 17:35 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova 18:00 Vatican magazine (819. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti 18:40 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 18:45 Zprávy z Věčného města: 15. 6. 2015 19:15 Terra Santa News: 17. 6. 2015 [P] 19:35 Přijeme si... [P] 20:00 Večer chval [L] 21:20 BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný 21:35 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. – Dvojitý život Mistra Jana Husa (1. část) [P] 22:55 Generální audience Svatého otce 23:25 Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti 23:55 Outdoor Films s Jiřím Kráčalíkem – Nepál – zemětřesení na vlastní kůži.

Čtvrtek 18. 6. 2015

6:05 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 6:30 BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný 6:50 Od nynějška po tvém 7:00 Smíření 7:35 Řeckokatolický magazín 7:50 Krajané z Gerníku 8:30 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova 8:50 Terra Santa News: 17. 6. 2015 9:15 Přijeme si... 9:30 Bůh v Tibetu 10:00 Kulatý stůl: Věda a víra 11:40 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Tenkrát poprvé... Chodské slavnosti 2014 14:15 Klapka s ... (105. díl): Michal Mačička 15:40 Generální audience Svatého otce 16:15 Noeland (42. díl) 16:40 Zpravodajské Noeviny: 16. 6. 2015 17:00 Harfa Noemova 17:25 Ars Vaticana (27. díl) 17:40 Poselství svatých: Bernadetta Soubirousová 18:00 Animované biblické příběhy: Poklady v nebi 18:25 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti 18:40 Cesta k andělům (94. díl) 19:30 Budu pomáhat: OZP Akademie [P] 19:35 Zpravodajské Noeviny: 18. 6. 2015 [P] 20:00 Cvrlikání [L] 21:10 Putování po evropských kláštřech: Pohostinnost vs. soukromí [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 18. 6. 2015 22:00 Pod lampou [P] 0:10 Zpravodajské Noeviny: 18. 6. 2015 0:25 Můj Bůh a Walter: Člověk 0:40 Vatican magazine (819. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu.

Pátek 19. 6. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 6. 2015 6:20 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova 6:45 Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 7:10 Pro vita mundi (23. díl): František Xaver Thuri 7:45 Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti 8:10 Na koberečku 8:20 Salesiánský magazín 8:40 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. – Dvojitý život Mistra Jana Husa (1. část) 10:05 Klapka s ... (105. díl): Michal Mačička 11:35 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 11:40 Klaunský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Ars Vaticana (27. díl) 12:55 Přijeme si... 13:15 BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný 13:35 Jen Bůh 14:05 Sekvoj

na Dostavniku 2012 14:35 Misie slovenských salesiánů v Belgii 15:30 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 16:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 6. 2015 16:20 Lidé, kteří milují život 16:55 Dům nejen ze skla (12. díl) 18:05 Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách 18:25 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (20. díl): O poslušnosti 18:45 Můj Bůh a Walter: Člověk 19:00 Putování po evropských kláštřech: Pohostinnost vs. soukromí 19:30 Hluk 19:40 Zprávy z Věčného města: 19. 6. 2015 [P] 20:00 Kulatý stůl: Jan Hus dnes [L] 21:45 Na koberečku 22:00 Bez hábitu naživo: Z kláštera mnišek Řádu kazatelského ve Znojmě [P] 23:05 Přijeme si... 23:20 Cesta k andělům (94. díl) 0:15 Harfa Noemova 0:40 Dotek naděje.

Sobota 20. 6. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 19. 6. 2015 6:15 Hluk 6:25 Učedníci a misionáři 7:00 Krajané z Gerníku 7:35 VideoJournal české vědy 7:50 Od nynějška po tvém 8:00 BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný 8:15 Poselství svatých: Bernadetta Soubirousová 8:30 Noeland (42. díl) 8:55 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 9:00 Animované biblické příběhy: Poklady v nebi 9:30 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova 9:50 Můj Bůh a Walter: Člověk 10:05 Přijeme si... 10:20 Zpravodajské Noeviny: 18. 6. 2015 10:35 Jak potkávat svět s P. Petrem Prokopem Siostrzronkem OSB 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 P. S. [P] 12:20 Pod lampou 14:30 Terra Santa News: 17. 6. 2015 14:50 Cvrlikání 16:00 Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 16:25 Kulatý stůl: Turínské plátno 18:00 Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková (18. díl): 80 let tajnou řeholnicí 18:25 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (20. díl): O poslušnosti 18:40 Hluk 18:50 V pohorách po horách – Baníkov 19:00 Zprávy z Věčného města: 19. 6. 2015 19:10 Řeckokatolický magazín 19:30 V souvislostech (103. díl) [P] 20:00 Komponovaný pořad s pamětníky návštěvy papeže: Sv. Kopeček u Olomouce 21:30 Turínské plátno [P] 22:25 P. S. 22:35 Noční univerzita: P. Daniel Ange – Byl mrtev, a zase žije 23:20 Budu pomáhat: OZP Akademie 23:30 Hlubinami vesmíru 0:10 Sekvoj na Dostavniku 2012 0:40 Bůh v Tibetu.

Neděle 21. 6. 2015

6:15 Cvrlikání 7:25 Komponovaný pořad s pamětníky návštěvy papeže: Sv. Kopeček u Olomouce 9:00 Papež František v Turíně: návštěva katedrály a modlitba před Turínským plátnem [L] 9:45 Turínské plátno 10:40 Papež František v Turíně: mše svatá z náměstí Piazza Vittorio [L] 12:35 V souvislostech (103. díl) 13:00 Buon giorno s Františkem [L] 14:00 Animované biblické příběhy: Ztracený syn [P] 14:30 Noeland (21. díl) 14:55 Sedmihlásky [P] 15:00 Papež František v Turíně: setkání se salesiány a s animátory oratoří v bazilice Panny Marie Pomocnice [L] 16:00 Papež František v Turíně: setkání s nemocnými a postiženými v kostele Cottolengo [L] 17:30 Papež František v Turíně: Studio František I. část [L] 18:00 Papež František v Turíně: setkání s mládeží na náměstí Piazza Vittorio [L] 19:30 Papež František v Turíně: Studio František II. část [L] 20:00 Přijeme si... [P] 20:15 Vatican magazine (820. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:45 Janáčkův máj – 40. ročník mezinárodního hudebního festivalu: Klendoty Evropské opery s Adamem Plachetkou [P] 22:50 BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný 23:05 Na koberečku 23:15 V souvislostech (103. díl) 23:40 Ars Vaticana (27. díl) 23:50 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:05 Zprávy z Věčného města: 19. 6. 2015 0:15 Mobil.

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! I dnes jsem s vámi a s radostí vás všechny zvu: modlete se a věřte v sílu modlitby. Otevřete svá srdce, děti moje, aby vás Bůh naplnil svou láskou, a vy budete radostí druhým. Vaše svědectví, jako i vše, co děláte, bude protkáno Boží něžností. Já jsem s vámi a modlím se za vás a vaše obrácení, dokud nepostavíte Boha na první místo. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. kvěna 2015

Vydejte se s námi na poutně-relaxační **ZÁJEZD DO MEDŽUGORJE s pobytom u moře v Chorvatsku v termínu 2. – 10. 9. 2015** za skvělou cenu! **Přihlášky a informace:** Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové, tel. 495 063 661 nebo 737 215 328, e-mail: dcs@bihk.cz, web: www.dcshk.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvu na **EXERCICIE PRO VŠECHNY s P. Gorazdem Františkem Krušinou, OPraem.**, které se uskuteční ve dnech **2. 7. – 8. 7. 2015**. Téma: **Křest a pokušení Ježíše Krista**. Program začíná ve čtvrtek 2. 7. v 17 hodin a končí ve středu 8. 7. ve 13 hodin. **Přihlásit se lze do 22. 6. 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Poutní zájezd do Izraele za mimořádnou cenu 15 800 Kč, termín 9.–17. 9. 2015. Pojeďte s námi! Více na www.poutnizajezdy.cz nebo tel. 776 804 721.

Centrum pro rodinný život v Olomouci zve na **LETNÍ POBYT PRO OSAMĚLÉ MATKY S DĚTMI ve Fryštáku v salesiánském středisku Dům Ignáce Stuchlého v termínu od 19. do 25. července 2015**. Setkání je vzdělávací a rekreační a je určeno pro matky, které z různých důvodů (neprovdání se, rozvodu, ovdovění apod.) vychovávají své děti samy. Dopoledne probíhají přednášky odborníků a sdílení maminek. Odpoledne je nabídka společně stráveného času, nebo možnost k individuálnímu využití času. Lze přijet i bez dětí (když jsou děti na tábore, nebo už velké). Kněz i odborníci jsou přítomni celý pobyt. **Více na www.rodinnyzivot.cz**. Kontaktní osoba M. Řezníčková, e-mail: reznickova@arcibol.cz.

OLOMOUC – UBYTOVÁNÍ PRO STUDENTY

V dominikánském klášteře nabízíme za rozumné ceny ubytování studentům-mužům.

Informace: olomouc@op.cz, tel. 608 755 638.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ČERVNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 6.	PO 15. 6.	ÚT 16. 6.	ST 17. 6.	ČT 18. 6.	PÁ 19. 6.	SO 20. 6.									
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	700	790	1391	1563	1065	1186	1080	1202	1095	1218	1276	1564	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	700	790	1391	1563	1065	1187	1080	1202	1096	1219	1276	1564	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	700	790	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
SO 13. 6.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1258	
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1259	
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1259	
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1261	
Ant. ke kant. P. M.	699	789	700	790	1391	1563	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	700	791
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	700	790	700	790	1391	1563	1075	1196	1090	1213	1106	1230	1276	1564	701	791
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 14. 6. – 11. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 17,22–24
Ž 92(91),2–3.13–14.15–16
Odp.: 2a (*Dobré je chválit Hospodina.*)
2. čt.: 2 Kor 5,6–10
Ev.: Mk 4,26–34

Pondělí 15. 6. – nez. památka sv. Víta

1. čt.: 2 Kor 6,1–10
Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4
Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
Ev.: Mt 5,38–42

Úterý 16. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 8,1–9
Ž 146(145),2.5–6.7.8–9a
Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 5,43–48

Středa 17. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 9,6–11
Ž 112(111),1–2.3–4.9
Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina.*)
Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 18. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 11,1–11
Ž 111(110),1–2.3–4.7–8
Odp.: srov. 7a (*Skutky tvých rukou, Pane, jsou věrné a spravedlivé. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 6,7–15

Pátek 19. 6. – nez. památka sv. Jana Nepomuckého

Neumanna nebo sv. Romualda (v českobudějovické diecézi: památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna)

1. čt.: 2 Kor 11,18.21b–30
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7
Odp.: srov. 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
Ev.: Mt 6,19–23

Sobota 20. 6. – nez. sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 2 Kor 12,1–10
Ž 34(33),8–9.10–11.12+15
Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
Ev.: Mt 6,24–34

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**SETRVAT V PRAVDĚ KRISTOVĚ •
MANŽELSTVÍ A SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ
V KATOLICKÉ CÍRKVI**

Robert Dodaro, OSA (ed.) • Přeloženo z anglického vydání s přihlídnutím k italskému vydání •

*Úvod Mons. Jan Graubner • Předmluva k českému vydání
P. doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., J.C.D.*

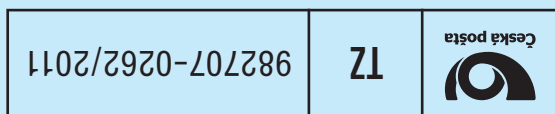
Eseje zahrnuté v této knize představují odpověď pěti kardinálů římskokatolické církve a čtyř dalších badatelů na knihu *Evangelium o rodině* publikovanou v roce 2014 kardinálem Walterem Kasperem. Ta obsahuje jeho promluvu z mimořádné konzistoře kardinálů, která se konala ve dnech 20. – 21. února 2014. Jedním z důležitých cílů tohoto setkání byla příprava dvou zasedání biskupské synody svolaných papežem Františkem na roky 2014 a 2015 k tématu „Pastorační výzvy pro rodinu v kontextu evangelizace“. V závěrečné části své řeči přišel kardinál Kasper s návrhem na změnu církevní nauky a disciplíny týkající se svátosti – a to takovou, která by v omezených případech umožnila rozvedeným a občansky znovusezdaným katolíkům přistupovat po určitém období pokání k svátosti Eucharistie. Kardinál se ve své argumentaci odvolával na raně křesťanskou praxi, jakož i na dlouholetý pravoslavný zvyk uplatňovat vůči rozvedeným milosrdenství. Druhá manželství jsou zde „tolerována“, a tato praxe se v pravoslaví obvykle označuje slovem *oikonomia*. Kasper doufá, že jeho kniha poskytne „teologický základ k následné diskusi kardinálů“ a že katolická církev najde cestu, jak vzájemně sladit věrnost a milosrdenství ve své pastorační aktivitě. Cílem tohoto díla je odpovědět na výzvu kardinála Kaspera k další diskusi o tématu. Eseje zde obsažené vyvracejí jeho specifický návrh na katolickou formu

oikonomie v určitých případech rozvedených a občansky znovusezdaných osob, neboť takovou praxi nelze uvést do souladu s katolickou naukou o nerozlučitelnosti manželství a vedla by k zavádějícímu chápání jak věrnosti, tak milosrdenství. Kniha dále rozebírá primární biblické texty, které se zabývají rozvodem a dalším sňatkem. Následně se věnuje nauce a praxi, jaká převládala v rané církvi. V žádném z těchto případů – ať už jde o Písmo, nebo o patristiku – nenacházejí autoři podporu pro onen typ „shovívavosti“ vůči občanským sňatkům následujícím po rozvodu, jak je hájí kardinál Kasper. Čtvrtá kapitola pak věnuje pozornost historickému a teologickému pozadí pravoslavné praxe *oikonomie*, zatímco pátá kapitola sleduje mnohasetletý vývoj současné římskokatolické nauky o rozvodu a dalším manželství. Naléhavost těchto kapitol je patrná vzhledem k tvrzení kardinála Kaspera, že v souvislosti s naukou o nerozlučitelnosti manželství tradice „není každopádně (...) tak přímá, jak se často tvrdí“, a že „existují historické otázky a různé pohledy odborníků, (...) které nelze prostě smést ze stolu“. Tato prohlášení vyžadují – vzhledem k závažnosti doktrinní otázky, o níž se jedná – odbornou odpověď. Ve světle biblických a historických poznatků z první části knihy autoři zbývající čtyř kapitol znovu zdůrazňují teologické a kanonické důvody pro zachování stávající soudržnosti mezi katolickou naukou a svátostnou disciplínou týkající se manželství a svatého přijímání. Studie obsažené v tomto svazku tak vedou k závěru, že odvěká věrnost Církve pravdě o manželství představuje nezvratný základ pro její milosrdnou a milující odpověď člověku, který se rozvedl a uzavřel nový občanský sňatek. Tato kniha tedy zpochybňuje předpoklad, že by tradiční katolická nauka měla být v rozporu se současnou pastorační praxí.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., A5, 208 stran, 238 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Váček, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávkový týdeník: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.